

Мирјана Штефаницки
ЧЕЖЊИВИ ПЛАВИ САН
ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Ласло Силађи

Предња корица
Гордана Русинков Марковић: „Чаробна башта” – уље на платну

Задња корица
Мирјана Штефаницки, 2017.

МИРЈАНА ШТЕФАНИЦКИ

ЧЕЖЊИВИ ПЛАВИ САН

ИЗАБРАНЕ ПЕСМЕ

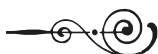


ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

**Мојој ћерки
мр Бојани Грбовић
с љубављу,
уз захвалносћ за њодсћицај**



ИЗМЕЂУ ОЧИЈУ И РУКУ



*Мојој мајци Франциски
с љубављу*

МАЈЦИ

Кише ти ткиво преплеле
и коса ти пуна јоргована.
Руке ти почивају на порубу
и мисли небом миришу.
Цветове сунчане у осмеху носиш.
И зима ти иста као лето,
и киша као птица.
Ја ти иста као дрхтај
као сан.

1972.

ОЦУ (II)

Оче, пожелим да си крај мене
Узмеш ме за руку
Поведеш стазама цвећа
Ван времена
Сан да смо – нас двоје
Да кажем – и то ми је мало

1989.

БРАТУ

Мирославу

Пре но што пођеш
са дунавским аласима
у буђење дана
да бациш мреже
пробуди ме

Не реци да ћеш то учинити сутра

1972.

ЗИМСКИ КУЋНИ ЗАПИС

Брат је појео трећину поморанџе.
У јужној улици
(колико сам видела кроз прозор)
младић је ишао подруку
са девојком косе боје лета.
Гледао је погледом Јесењина.
(Упоређење настало са фотографијом песника)
Баку смо извели на праг куће
да види фебруарски снег,
који је пао први пут овог месеца,
у безначајни уторак.
Игла ми је остала у платну.
Још сутра чипком украшени столњак
стављам на сто.

1972.

БЕЛИ ХЛЕБ ЦРНОМ ПОТОЧАРОМ ДАТ*

Руке сапете у белом житорођу.
Каменом воденим род уграђују
У Стоју и Стојана.

Туга круњена низ дланове
Поништава јужну песму воденичара.
Звук разапиње цак брашнаст у углу.

Црним хлебом бели дани,
Црни дани белим хлебом.

Умире живот поточаром дат
И жуљевит уздах
Под бичем јесени гладне.

Црним хлебом бели дани,
Белим хлебом црни дани.

1973.

* ПОХВАЛА – VI књижевна манифестација
ПЕСНИЧКИ КРЧАГ, Београд, 1996.

ЧЕТИРИ СЛИКЕ

Слика прва

У уму аласа река

Слика друга

У упливу сунца риба

Слика трећа

У дослуху јутра врбе

Слика четврта

У мени преплитања

1972.

МОЛИТВЕ И КЛЕТВЕ

У предаху молитве твоје
очи ти гасну,
а ја свеће палим и приносим
жртве олтару.
Иконе чупају моје косе
и погледима чудним
раздиру ми груди.
Ти се и даље молиш,
кандила се гасе.
– О, Боже Боже! –
И тако редом,
нижу се молитве и клетве твоје.
Тамјан ти руке обавија,
ја те гледам,
а звона самртнику неком
дао да душу поју.
Длановима, пуним мириса, тамјана,
додирујеш ми руке
и у предаху молитве твоје
очи ти гасну.
– О, Боже, Боже! –
И тако редом,
нижу се молитве и клетве,
сада и твоје и моје.

1975.

ТИ, ПТИЦЕ И ЈА (I)

Била је дуга
и птице се купале у њој.
Било је вече
и птице су лепршале у њему.
Била сам срећна
и тужна:
схватила сам да у теби нема
бесмисла
и туге.
Ти сјајиш у једном дану,
и у сваком дану,
и у свим мојим данима –
у очекивању тебе.

1971.

ИЗМЕЂУ ОЧИЈУ И РУКУ

Прсти ти нетакнути у времену бдију
над мојим прстима нетакнутим,
да се никад не дотакну у бдењу.

Зенице ти обнажене у времену трају
са мојим зеницама обнаженим,
да се никада не догледају у трајању.

1972.

ТЕЛЕГРАМ КОЈИ НЕ СТИЖЕ

Чувам твоје лице као бескрај
у књизи – стручној

Стисак руке у јулу
претходио је одласку
са реченицом поздрава
и стрепњом.

Кутију отварам,
до које други не могу доћи,
када те нема и када се не враћаш.
У њој
телеграм не стоји о упловљењу брода.

Поглед к'о сужањ прелети
до тебе и обале,
где подруку водиш
жену твоје доби.

Чувам твоје лице као благонаклоност
у рефлексiji о мени

Отварам двери
да уђеш у мој дом,
као у религијско станиште,
у смрт,
недовољно будну да те одсања.

1975.

У НАСЛУЂИВАЊУ ПИСМА

У среду се олетила река
зеленолисним врбама на обали.

Поштоноша не доноси даљину
омеђену ковертом, у поткровље.

Присуство кажњенице у мени
размиче међузид дубоке нежности.

Две руке у презенту
не слогују више са пером и хартијом.

1975.

ТРАЖИЛА САМ ТЕ

Јутрос имала сам птицу
Певала је пољима
Да бисмо пронашле тебе
Прашњави сеоски путеви
Ти на њима као сновиђење
Јутрос имала сам птицу
Тражила сам те
И она те тражила
Твоју пут наслућивала у летњиковцу
Али до тебе не могасмо
Испред само баштенско цвеће
Као међа међу нама

1975.